

[Aksel Larsen.]

der ikke kunne opstå tvivl eller udnyttede tvivl om, hvem der har ansvaret. Det, vi har brug for, er en styret økonomisk politik, en økonomisk politik, der udnytter landets ressourcer, og som kan sikre fortsat voksende velstand for landet og befolkningen, og den bør naturligvis kombineres med en social indkomstfordeling.

Jeg ved godt, at sådan tale for visse folk og partier er vederstyggelig og får dem til at skrike alarmeret op mod statsplanlægning og statskontrol samt til værn for det lovsungne private initiativ. Men forholdet er jo det, at privatkapitalisterne af naturlige grunde foretrækker at investere i produktion, handel og forlystelseliv, dér, hvor de mener at have størst sikkerhed for hurtigst muligt at få mest mulig profit ud af investeringerne. Det samfundsmæssige kommer for dem i anden eller tredje række eller kommer slet ikke i betragtning. Det, vi har brug for, er produktion, som virkelig gør samfundet mere velstående, og produktion, som tilfredsstiller de mest påtrængende behov.

Nationalbankens pengepolitik har ført til, at det gennemsnitlige renteniveau i hvert fald ikke er lavere end før diskontonedsættelsen i august. Men renteniveauet, altså det officielle, det legale renteniveau, er ikke ensartet. Det er formentlig højest for lån til boligbyggeri, og dette har nationalbanken med regeringens billigelse sørget for i den udtrykkelige hensigt at bremse boligbyggeriet ved at gøre det dyrere.

Økonomiministeren sagde forleden dag, at han ikke vidste, om de beregninger vedrørende rentens indflydelse på huslejen, jeg fremdrog her i tinget, var rigtige. Jeg foreslår den højtærede økonomiminister at efterkontrollere beregningerne, så vil han blive overbevist om, hvad alle boligselskabernes folk for længst ved, at hvis den faktiske rente for kreditforeningslån ikke lå på 8 pct. eller derover, men hvis lån til boligbyggeriet kunne opnås til 4 pct. uden kurstab, ville den øverste tredjedel af huslejen i det nye byggeri kunne skæres bort.

Vi mener, at man bør stræbe efter dette. Vi ser ingen grund til at have et ensartet renteniveau. Renten kan og bør holdes lav for finansiering af boligbyggeriet og for visse eksporterhverv, især sådanne, som må konkur-

rere med udenlandske statssubventionerede virksomheder, der til overmål finansieres til lavere rente end virksomhederne her i landet. For at nævne et eksempel kan jeg sige, at jeg tænker bl. a. på skibsværfterne.

Investeringerne kan i øvrigt uden bureaukrati styres i nogen grad ved smidigere afskrivningsregler end dem, vi nu har. Den ved lov tilladte afskrivning på 30 pct. årlig er efter vor opfattelse for høj. Den giver mange virksomheder en ekstra høj skattefri profit, og den animerer til at udskifte maskiner, biler, traktorer o. s. v. for tidligt af den simple grund, at der kan tjenes ekstra ved at købe nye, hvorved man så igen har den nye højere afskrivning. En følge af dette er større forbrug, altså større import, større valutaforbrug, end vi ville have med en mere rimelig afskrivningsprocent. Mon ikke det rette ville være en gennemsnitlig afskrivningsprocent på omkring 20? Så kunne procenten gradueres op eller ned alt efter den pågældende investerings eller produktions større eller mindre samfundsmæssige interesse. Dette ville animere til investering i de mest samfundsgavnlige industrier og produktioner med øget velstand for landet, og en styrkelse af valutaen ville blive følgen.

Som jeg tidligere på mit partis vegne har sagt, burde man også modvirke overflødigt forbrug ved at bremse den overhåndtagende og mange gange samfundsmæssigt utiltalende reklame, der i alt væsentligt kun har ét formål: at få folk til at købe og forbruge eller smide væk. Den kan man bremse ved at begrænse retten til at fradrage reklameudgifter som driftsudgifter.

I øvrigt vil jeg tillade mig at spørge, om den højtærede handelsminister og den højtærede finansminister ikke snart i fællesskab kunne tænke sig at stoppe den svindel, der hedder reklamelotterier, hvad enten disse foranstalles af sæbefabrikker, kaffeforretninger eller af dag- og ugeblade.

Det overflødige forbrug i Danmark er ikke ringe. Vi skal bestemt ikke tage glæderne fra folk, men indkøb eller erhvervelse af noget, man i grunden ikke har brug for, eller som man kun køber under reklamens psykose, kunne godt undværes.

De allerfleste af os har vel et sådant større eller mindre overflødigt forbrug. Det har staten også. Den har endda et uhyggeligt overflødigt forbrug og et overflødigt, uhyg-